Cieszę się tym, co mam

Dekalog, sumienie i charakter • Wj 20:17; Łk 12:15

Myśl przewodnia

Możemy cieszyć się dobrem drugiego człowieka i doceniać własne dary.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

Czasem kolega ma zabawkę, którą bardzo chcielibyśmy dostać. Możemy czuć zazdrość. Takie uczucie bywa trudne.

Biblia mówi, aby nie pragnąć zabierać innym tego, co do nich należy. Możemy cieszyć się razem z kolegą, nie odbierając mu jego rzeczy.

Jezus przypominał, że życie człowieka jest ważniejsze od liczby posiadanych przedmiotów.

Kiedy kolega ma ciekawą zabawkę, możemy poczuć zazdrość. Uczucie jest informacją, a my wybieramy, co z nim zrobimy. Możemy poprosić o pożyczenie albo wymyślić wspólną zabawę. Jeśli ktoś odmówi, szanujemy to.

Pomyślmy o tym, co dziś sprawia nam radość: wspólnej zabawie, przyrodzie, bliskich osobach. Możemy podziękować i podzielić się czymś, jeśli chcemy.

Cele lekcji

• Rozpoznaje uczucie zazdrości.

• Rozumie, że cudza zabawka pozostaje cudzą rzeczą.

• Wymienia jedną rzecz, za którą jest wdzięczny.

• Po wysłuchaniu opowieści odpowiada słowem, gestem albo wskazaniem ilustracji na pytanie: Co możesz zrobić, gdy bardzo podoba ci się cudza zabawka?

Przebieg zajęć

Wprowadzenie i pytanie — 3 min

Rozłóż rekwizyty lub przygotowane ilustracje i nawiąż do codziennego doświadczenia dziecka: Co możemy zrobić, gdy spodoba nam się cudza rzecz? Pozwól odpowiedzieć gestem albo milczeniem.

Lektura Biblii i kontekst — 6 min

Opowiedz prostym językiem o fragmencie Wj 20:17; Łk 12:15. Dziesiąte przykazanie dotyka pragnień, które mogą prowadzić do przywłaszczania tego, co należy do bliźniego. Jezus ostrzega przed utożsamianiem jakości życia z nadmiarem posiadania. Przeczytaj z Biblii krótki, wybrany urywek i pokaż jego miejsce w opowieści.

Rozmowa i rozumienie — 4 min

Zadaj pytanie dotyczące bohaterów i wyborów. Zastosuj jeden przykład: Możemy cieszyć się dobrem drugiego człowieka i doceniać własne dary. Nie wyciągaj od dzieci szczegółów z życia rodzinnego.

Ćwiczenie i zastosowanie — 6 min

Ułóżcie trzy obrazki: „widzę cudzą zabawkę”, „proszę o możliwość wspólnej zabawy”, „cieszę się również własną zabawką”. Dzieci wskazują lub rysują jedną rzecz, którą lubią. Udział i forma odpowiedzi pozostają dobrowolne. Nie żądaj osobistych zwierzeń.

Podsumowanie i zadanie domowe — 3 min

Sprawdź, czy uczestnicy potrafią odpowiedzieć: Co możemy zrobić, gdy spodoba nam się cudza rzecz? Przypomnij myśl: Możemy cieszyć się dobrem drugiego człowieka i doceniać własne dary. Propozycja dla rodziny: Wymieńcie wieczorem po jednej miłej chwili, nie porównując liczby posiadanych rzeczy.

Ćwiczenie uzupełniające

Ułóż obrazki: chcę, pytam, słyszę odpowiedź, wybieram.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Co możemy zrobić, gdy spodoba nam się cudza rzecz?

Możemy poprosić o możliwość pożyczenia i uszanować odpowiedź właściciela.

Czy wolno odebrać koledze zabawkę, bo bardzo mi się podoba?

Nie. Trzeba uszanować cudzą własność; można grzecznie poprosić o możliwość zabawy.

Czy ważny człowiek musi mieć dużo rzeczy?

Nie. Jezus przypomina, że życie nie zależy od ilości posiadanych dóbr.

Co możesz zrobić, gdy bardzo podoba ci się cudza zabawka?

Poprosić o pozwolenie, uszanować odmowę i wybrać inną zabawę.

Pomoce dydaktyczne

• Biblia w wybranym przekładzie, także szerszy kontekst wskazanych wersetów

• karta pracy SM-G1-A-40

• kartki, kolorowe kredki i tablica do wspólnych notatek

• ilustracje i przedmioty bezpieczne dla wieku

Wskazówki biblijne i wychowawcze

• Wj 20:17 odnosi się do pożądania tego, co należy do bliźniego. W rozmowie o zazdrości nie zawstydzaj dzieci za odczuwanie emocji; skup się na wyborze zachowania. | Uzupełnienie IV: Wj 20:17 dotyczy pożądania tego, co należy do bliźniego. Nie utożsamiaj wszystkich pragnień, marzeń i ambicji z grzechem. Historyczna lista elementów domu odzwierciedla realia społeczne starożytności; nie sprowadzaj wartości współmałżonka do statusu własności. Flp 4:13 należy czytać w kontekście dostatku i niedostatku.

• Odczytaj najwyżej kilka zdań z wybranego fragmentu. Resztę opowiedz własnymi słowami i zakończ prostą czynnością. Unikaj sprawdzianów pamięci oraz trudnych scen.

• Udział w rozmowie i modlitwie jest dobrowolny. Dziecko może pytać, milczeć i zgłaszać wątpliwości.

• W Wj 20:17 powtarza się zakaz pożądania dóbr i relacji należących do bliźniego. Katalog realiów starożytnego domu wymaga wyjaśnienia historycznego; osób nie należy przedstawiać jako własności.

• Łk 12:15 jest wprowadzeniem do nauki Jezusa w sprawie majątku, rozwiniętej w przypowieści o bogaczu (Łk 12:16–21). Ostrzeżenie dotyczy przekonania, że życie człowieka wynika z obfitości dóbr.

• Flp. 4:11–13 opisuje postawę Pawła w różnych warunkach życia. Nie cytuj wersetu 13 jako gwarancji zwycięstwa w każdej rywalizacji ani natychmiastowego sukcesu materialnego.

• Zazdrość i podziw nie są tym samym. Można pragnąć nauczyć się od kogoś umiejętności, zarazem szanując jego osiągnięcia i granice.

• Omawiając porównywanie się w internecie, nie zawstydzaj osób ubogich ani nie sugeruj, że każde marzenie o lepszym życiu świadczy o chciwości.

• Nie porównuj możliwości ekonomicznych rodzin. Zazdrość i wdzięczność omawiaj bez ośmieszania osób z mniejszymi zasobami.

• Wj 20:17 odnosi się do pożądania tego, co należy do bliźniego. W rozmowie o zazdrości nie zawstydzaj dzieci za odczuwanie emocji; skup się na wyborze zachowania.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: Wj 20:17 dotyczy pożądania tego, co należy do bliźniego. Nie utożsamiaj wszystkich pragnień, marzeń i ambicji z grzechem. Historyczna lista elementów domu odzwierciedla realia społeczne starożytności; nie sprowadzaj wartości współmałżonka do statusu własności. Flp 4:13 należy czytać w kontekście dostatku i niedostatku.

Kontynuacja w domu

Porozmawiajcie o czymś, co sprawia dziecku radość bez kupowania nowej rzeczy.